

pochybil však, neboť ustanovení § 51 knih. zák. se vztahuje podle doslovu jen na pohledávky (zástavní právo) a nemůže proto býti rozšiřováno obdobně na jiná knihovní práva zatížená zástavními právy. Nemohli tedy žadatelé Adam R. jako dlužník a Jiří R. jako poddlužník zabaveným právem podle knihovního stavu disponovati.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Názoru rekursního soudu, že ustanovení § 51 kn. zák. se vztahuje podle svého doslovu jen na pohledávky (zástavní právo) a nemůže proto býti rozšiřováno obdobně na jiná knihovní práva, zatížená zástavními právy, nelze přisvědčiti. Ustanovení § 51 knih. zák. není výjimečnou normou, nepřipouštějící obdobu; jest jen normou, která upravuje postup při výmazu zatížených hypotekárních pohledávek, a je přizpůsobena právní povaze podzástavy. Není proto doslov § 51 knih. zák. překážkou, aby zásady v něm obsažené nebylo použito i tam, kde jde o jiná v pozemkové knize zapsaná práva než práva ryze zástavní. Tímto způsobem výmazu není nijak dotčeno právo vymáhajícího věřitele.

Čís. 15570.

Majitel směnky, jenž svěří směnku domiciliátovi, zmocňuje ho tím, aby vydal směnku proti zaplacení směnečné částky směnečnému dlužníkovi; v takovém případě neodpovídá směnečný dlužník za to, že domiciliát neodvedl přijaté směnečné částky majiteli směnky.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1936, Rv I 2646/34.)

Žalovaný směnečný dlužník zaplatil směnečnou částku domiciliátovi směnky, jenž mu na to vydal směnku, kterou mu majitel směnky svěřil. Přijatou směnečnou valutu však domiciliát směnky majiteli směnky neodevzdal. P r v ý s o u d vyhověl žalobě majitele směnky proti směnečnému dlužníkovi (akceptantovi) na zaplacení dluhu, jež mu ze směnky dluhoval, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Šlo o domicilovanou směnku s vyplněným domicilem, tedy o směnku s udáním osoby, která má v domicilu zaplatiti směnku v den splatnosti (§ 22 sm. zák.). Tato osoba je plnomocníkem akceptanta, aby platila jako jeho orgán. Právní význam domicilování záleží v tom, že směnka musí býti presentována k placení domiciliátovi. Podle tvrzení žalobce byla sporná směnka svěřena domiciliátce. Svěření toto mohlo se státi jen majitelem směnky, za samozřejmého dalšího poukazu domiciliátce, aby ta svěřenou směnku při jejím proplacení směnečnému dlužníkovi

vrátila a přijatou částku žalobci odvedla, po případě, aby při nezaplacení směnky ji protestovala pro neplacení. Odporuje zákonu (§ 35 sm. zák.) tvrzení žalobcovo, že v souzeném případě byla domiciliátka povinna vydati tuto směnku po zaplacení směnečné částky jemu jako věřiteli, neboť směnečný dlužník je povinen platiti jen proti vydání kvitované směnky (§ 35, odst. 1 sm. zák.). Žalovaná směnku splatnou dne 31. října 1932 kryla (zaplatila) domiciliátce již 15. října 1932 a byla jí směnka vrácena. Jestliže tedy majitel směnky ji svěřil domiciliátce s uvedeným a samozřejmě předpokládaným úkolem dalším, a domiciliátka jej přijala a také zčásti jej splnila vrácením směnky směnečnému dlužníkovi při zaplacení směnečné částky, došlo mezi majitelem směnky a domiciliátkou k uzavření smíšené smlouvy uschovací a zmocňovací ve smyslu § 960 obč. zák. a tím nastal mezi těmito osobami přímý smluvní poměr. Domiciliátka vystupovala v souzeném případě ve dvojí funkci, jednak jako zmocněnec akceptantův — žalovaného —, aby totiž platil při splatnosti směnky, jednak jako zmocněnec majitele směnky podle výše uvedeného svěřeného úkolu. Přijal-li tento zmocněnec směnečnou částku od žalovaného a tomuto vrátil směnku, aniž přijatou částku odvedl svému zmocniteli — žalobci —, neprovedl řádně a úplně svěřený mu úkol vůči tomuto, porušil tím povinnosti jemu uložené předpisy § 1009 obč. zák. a byl jemu práv z náhrady škody podle § 1012 obč. zák. Tuto škodu nemůže dovolatel (žalobce) požadovati již od žalovaného, nýbrž jen od svého smluvníka, jemuž směnku svěřil s dalším naznačeným příkazem a jenž ho zklamal.

Čís. 15571.

Rozsah pojistníkovra nároku při t. zv. s o u k r o m é m pojištění nemocenském.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1936, Rv I 2823/34.)

Žalovaný vypověděl žalobkyni (pojišťovně), u níž byl pojištěn na náhradu nutných nákladů ošetření, jež by mu vznikly onemocněním, pojistnou smlouvu proto, že odepřela hraditi výlohy spojené s ošetřením chrupu jeho manželky, jež byla spolupojištěna. Ošetření chrupu provedl zubní technik a dalo se, jak žalovaný přednesl, proto, by byly odstraněny žaludeční potíže jeho manželky. Výpověď pojistné smlouvy žalující pojišťovna neuznala mimo jiné i proto, že ošetření provedl zubní technik, a podle obsahu pojistné smlouvy byla žalující zavázána hraditi náklady ošetření prováděné lékařem. Domáhá se proto žalobou na žalovaném dodržení pojistné smlouvy. P r v ý s o u d vyhověl mezitímnímu návrhu určovacímu žalovaného a vyslovil mezitímním rozsudkem, že pojistná smlouva, o níž jde, zanikla. O d v o l a c í s o u d mezitímnímu návrhu určovacímu nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.